

er at blive Kapitain. De Lykkelige naae op til ælft Kapitainsgaae, naar de falde for Aldersgrændsen, de Lykkeligere have tjent i 5 Aar paa den høiere Sæge, naar de afflediges, og de Lykkeligste naae op i Hærens Stabsofficers- og Generalklasse. Der er tillige den Forskjel paa de militære og civile Embedsmænd, som man ikke kan se bort fra, at i den civile Embedsstilling har en Mand, der med Dygtighed, Pligtrofast og Samvittighedsfuldhed opfylder sin Embedsgjerning, Saa om at komme i et høiere Embed; der faar man altsaa Erstatning for sit Arbeide og sin Plid, og hvor haardt det end kan være for den Enkelte, han maa paa Tid kunne taale at underkastes et Tryk, naar han kan gjøre sig Saa om en bedre Tid. Men kommer den bedre Tid for Hærens Kapitainer? Den eneste Udfigt, der viser sig for den langt overveiede Del, er at falde for Aldersgrændsen. For Diebliffet er der i Fjoldet henved 30 Kapitainer, der allerede ere faldne, og som skulle gaa af med Pension, og Udfigterne for de fleste andre gaa i samme Retning. Under saadanne Forhold henstiller jeg til de Herrer, om de virkelig tro, at det er rigtigt at forberede disse Mænd paa at skulle gaa af med Pension ved allerede forinden at stille dem under et Tryk. Jeg henstiller, om man virkelig finder det stemmende med Billighed og Retfærdighed ligeoverfor den Klasse, jeg har nævnt, at man vil tage det Lønnings- eller Dyrtidstillæg fra dem, som de i 5 Aar have havt. Jeg anser det for ubilligt ikke alene ligeoverfor dem, men ligeoverfor hele den Klasse Embedsmænd, hvis Lønninger falde mellem 2500 og 4400 Kr. De have havt Svæb, de have havt en Ret til at vente af Folkethingets Billighed, at de iaar ville faae det Samme, som de have faaet i 5 Aar, medmindre Folkethinget kunde paavise, at de Forhold, i Kraft af hvilke man for 5 Aar siden gav Dyrtidstillæg, i en væsentlig Grad ere blevne forandrede. Jeg beder gjentagende bemærket, at jeg ikke taler min egen Sag, men en Klases Sag, fordi jeg føler, at jeg har en Pligt til det. Jeg agter at stemme for Lovforslaget ved denne Behandling, men jeg gjør det i Saa om, at det vil blive forandret i det andet Thing og komme tilbage med det Indhold, der naaer til det Dyrtidstillæg, man har givet i de sidste 5 Aar. Foreligger Forslaget imidlertid i samme Forin, erklærer jeg paa Forhaand, at jeg stemmer imod det.

Rjar: Det er netop mod det Sidste, der blev udtalt af det ærede Medlem, at jeg her vil nedlægge en Protest. (R. P. Sørensen: Imod, at jeg vil stemme imod Forslaget?) Nei, det er ikke derimod, men mod, at det ærede Medlem vilde gjøre gjældende, at man skal se paa, hvad man gav for 5 Aar siden. Denne Lov gjælder

jo dog for iaar, og man har altsaa ikke Ret til at holde frem for os, hvad vi gave for 5 Aar siden. Nu hører jeg nok, at man her paabe-raaber sig Statistiken, og den kan jo være meget god — jeg vil ikke kritisere den — men den erklærer der jo ingen af for Forholdene, som de ere iaar, og man kan altsaa ikke paabe-raabe sig den. Jeg har taget Ordet for at nedlægge en Protest imod dem, som paastaa, at det er Dyrtid for Embedsmændene, og at de i Kraft deraf have Ret til at fordr, at vi skulle give dem Dyrtidstillæg. Det er ikke rigtigt; det nedlægger jeg en Protest imod. Man behøver jo blot at se paa Priserne i Binduerne for Levnetsmidler her i Kjøbenhavn, man behøver jo ikke at gaa længer end til det sidste Fjerdingaar, saa veed jo enhver Landmand, at Prisen paa Flæsk og Smør er falden betydelig; der var ganske vist en lille Tid, hvor Smørret steg, men det er senere faldet betydelig. Jeg skal ikke negte, at min Følelse kommer noget i Bevægelse, naar man er saa overordentlig sølsom ligeoverfor Embedsmændene, om hvem man dog kan sige, at de, hvad enten de ere mere eller mindre lønede, dog ved Aarets Begyndelse vide, hvad de have hele Aaret, saa at de kunne indrette deres Husholdning derefter, idet de kunne sige: Det have vi hver Maaned at leve af. Men kan nogensomhelst industridrivende Borger det? Kunne de eller Landmændene undgaa Fluktuationer i Priserne, og ville de Herrer Landmænd ikke indrømme mig, at det er os umuligt at vide, hvorledes vore Indtægter ville være ved Aarets Slutning, idet vi jo ikke kunne undgaa Misvæxtforhold, som der for Exempel nu er Udfigt til paa mange Steder, baade i og udenfor Landet? Dog høre vi det bestandig, som om vi i Folkethinget søede Uretfærdighed mod Embedsmændene, fordi man ikke stadig og idelig vil gaa til Forhøielse af Lønningerne. Ærede Medlemmer maa jo vide, at hver Gang disse Spørgsmaal ere for, bliver der lagt til Lønningerne. Vis mig noget Sted, hvor man har taget Noget fra dem! Naar vi blive ved med det System, hvor skulle vi saa ende, og det gjælder dog her kun om den Klasse, der skal nyde. Der er nemlig to Klasser i Samsundet: Den ydende og den nydende. Den nydende har her mange Talsmænd — den ydende har det ganske vist ogsaa, og jeg regner mig til en af dem. Naar jeg har reist mig, er det ikke for at nedlægge en Protest mod, at de smaa Embedsmænd faae Tillæg — det under jeg dem — men jeg kan ikke godkjende Motiveringen. Jeg har stemt for at gaa op til 2,000 Kr.; om man vil gaa op til 2,500 Kr., er en Skjønssag, og jeg skal indrømme min ærede Nabo tilvenstre (H. Nielsen), at det spiller ikke nogen betydelig Rolle for mig, og man kunde faae mig til at se meget velvilligere paa Sagen, naar man ikke be-